

Ferenc pápa üzenete a hivatások 53. világnapjára, 2016.

Kedves testvérek!

Mennyire szeretném, hogy az Irgalmasság Rendkívüli Szentéve során minden megkeresztelt ember átérezhesse az Egyházhoz tartozás örömét! Bárcsak újra felfedezhetnék, hogy a keresztény hivatás, csakúgy, mint minden sajátos hivatás is, az Isten népe körében születik meg, mint az isteni irgalmasság ajándéka. Az Egyház az irgalmasság háza, az a "föld", amelyben a hivatás kicsírázik, felnövekszik és gyümölcsöt hoz.

Éppen ezért arra hívlak benneteket a hivatások 53. világnapja kapcsán, hogy fordítsátok tekinteteket az apostoli közösségre, és mondjatok köszönetet azért a szerepért, amelyet a közösség tölt be az egyes emberek hivatásának útján. Az Irgalmasság Rendkívüli Szentévet meghirdető bullában felidéztem Tiszteletreméltó Szent Beda szavait Szent Máté meghívásáról: "Miserando atque eligendo" (Misericordiae Vultus, 8). Az Úr irgalmassága megbocsátja vétkeinket és megnyit bennünket az új életre, s ez abban nyilvánul meg, hogy meghív bennünket követésére és küldetést ad nekünk. Az Egyházban minden hivatás Jézus együttérző tekintetéből fakad. A megtérés és a hivatás ugyanannak az éremnek a két oldala, és folytonosan utalnak egymásra a misszióba küldött tanítvány életében.

Boldog VI. Pál pápa, Evangélii nuntiandi kezdetű apostoli buzdításában leírta az evangelizáció folyamatának lépéseit. Ezek egyike a csatlakozás a keresztény közösséghez (vö. 23.), ahhoz a közösséghez, amely tanúskodott számára a hitről és felmutatta neki Isten irgalmasságát. A közösségbe történő befogadás tartalmazza az egyházi élet teljes gazdagságát, különösképpen a szentségeket. És az Egyház nem csupán az a hely, ahol hisz az ember, hanem hitünk tárgya is egyben; ezért is valljuk meg így a Hiszekegyben: „Hiszem az Anyaszentegyházat”.

Isten hívása a közösség közvetítésével ér el hozzánk. Isten arra hív bennünket, hogy legyünk az Egyház részesei, és miután bizonyos érettségre tettünk szert, sajátos hivatást is ad számunkra. Hivatásunk útját azokkal a férfiakkal és nőkkel járjuk együtt, akiket az Úr mellénk állít: ez egy közös hivatás, egybehívás. A meghívásnak ez az egyházi, közösségi dinamizmusa ellenszer a közömbösségre és az individualizmusra. Létrehozza azt a közösséget, amelyben a közömbösséget legyőzi a szeretet, mivel megköveteli, hogy kilépjünk önmagunkból, hogy életünket Isten tervének szolgálatába állítsuk, azonosulva Isten szent népével az adott történelmi helyzetben.

Ezen a világnapon, amikor a hivatásokért imádkozunk, arra szeretnék biztatni minden hívőt, hogy vállalja fel a felelősségét a hivatások gondozása és megkülönböztetése terén. Amikor az apostolok kerestek valakit, aki átvehetné az Iskarióti Júdás helyét, Szent Péter százhusz testvért hívott egybe (vö. ApCsel 1,15), és a hét diakónus kiválasztásához is összehívták a tanítványok egy csoportját (vö. ApCsel 6,2). Szent Pál konkrét szempontokat ad Titusznak arra, hogy hogyan válassza ki a papokat (Tit 1,5-9). A keresztény közösség ma is mindig jelen van

ott, ahol a hivatások kibontakoznak, kifejlődnek és hűségben megmaradnak (vö. Evangelii gaudium apostoli buzdítás, 107).

A hivatás az Egyházban születik. A hivatásnak már megszületésekor szüksége van a megfelelő „egyháziasságra”. Senkinek sem kizárólag egy meghatározott régióra, csoportra vagy egyházi mozgalomra vonatkozik a hivatása, hanem az Egyházra, az egész világra. „Egy karizma hitelességének világos jele az egyháziassága, azaz arra való képessége, hogy harmonikusan beilleszkedjék Isten szent népe életébe mindenkinek a javára.” (Uo. 130.) Amikor Isten hívására válaszol, a fiatal megtapasztalja, hogy szélesre tárul előtte az Egyház horizontja, rálátása lesz a sokféle karizmára és tárgyilagosabban tud döntést hozni. A közösség ilyen módon az a ház, az a család, ahol megszületik a hivatás. A jelölt hálával szemléli a közösségnek ezt a közvetítő szerepét, amely nélkülözhetetlen jövője szempontjából. Megtanulja, hogy megismerje és megszeresse azokat a testvéreit, akik az övétől eltérő úton járnak, és ezek a kapcsolatok mindenkiben erősítik az egységet.

A hivatás az Egyházban növekszik. Képzésük során a különböző hivatások jelöltjeinek szüksége van rá, hogy mélyebben megismerjék az egyházi közösséget, túllépve azon a korlátozott látásmódon, amellyel mindnyájan rendelkezünk kezdetben. Ebből a célból alkalmas, ha apostoli tapasztalatra tesz szert a jelölt a közösség más tagjaival, például továbbadja a keresztény üzenetet egy jó hitoktató mellett, megtapasztalja az evangelizációt a perifériákon egy szerzetes közösséggel, felfedezi a szemlélődő ima kincsét osztozva egy klauzúra életében, jobban megismeri az ad gentes missziót azáltal, hogy kapcsolatba lép misszionáriusokkal, és az egyházmegyei papokkal jobban elmélyül a plébániai és egyházmegyei lelkipásztori munkában. Azok számára, akik már benne vannak a képzés folyamatában, az egyházi közösség mindig az alapvető nevelő közeg, amely iránt hálások vagyunk.

A hivatást az Egyház támogatja. Miután valaki véglegesen elköteleződött, ezzel nem fejeződik be hivatásának útja az Egyházban, hanem tovább folytatódik a szolgálatkészségben, a kitartásban, a folyamatos képzésben. Aki az életét az Úrnak szentelte, az kész az Egyházat bárhol szolgálni, ahol annak szüksége van rá. Pál és Barnabás missziós útja példa erre az egyházas készsége. Miután elküldte őket a Szentlélek és az antióchiai közösség (vö. ApCsel 13, 1-4), visszatértek ugyanebbe a közösségbe, és elmondták, mit vitt végbe általuk az Úr (vö. ApCsel 14,27). A misszionáriusokat a keresztény közösség elkíséri és támogatja, élő hivatkozási pont marad a számukra, mint az a látható otthon, amely biztonságot nyújt azoknak, akik zarándokútjukat járják az örök élet felé.

A lelkipásztori munkát végzők között kiemelkedő szerepe van a papoknak. Az ő szolgálatuk révén válnak valóra Jézus szavai, aki azt mondta: “Én vagyok a juhok számára a kapu. [...] Én vagyok a jó pásztor” (Jn 10, 7.11). A hivatáspasztoráció alapvető része az ő szolgálatuknak. A papok kísérik nyomon azokat, akik hivatásukat keresik, és azokat is, akik már Isten és a közösség szolgálatának szentelték életüket.

Minden hívó arra hivatott, hogy tudatára ébredjen a hivatás egyházi, közösségi dinamizmusának, hogy a hitbeli közösségek Szűz Mária példája nyomán olyan anyaméhet jelenthessenek, amely képes befogadni a Szentlélek ajándékát (vö. Lk 1,35-38). Az Egyház anyai szerepe megnyilvánul abban a folyamatos imádságban is, amelyet a hivatásokért mond és abban a nevelői tevékenységben és kísérésben, amellyel az Isten hívását meghallók felé fordul. Ezt szolgálja a jelöltek gondos megválasztásával is a papságra és a megszentelt életre.

Végezetül a hivatások édesanyjaként mutatkozik meg azáltal is, hogy folyamatosan támogatja azokat, akik mások szolgálatára szentelték életüket.

Kérjük az Úrtól, hogy minden embernek, aki hivatása útját járja, adjon mély ragaszkodást az Egyházhoz; valamint, hogy a Szentlélek erősítse meg a lelkipásztorokban és minden hívőben a közösséget, a megkülönböztetés adományát, a lelki atyaságot és lelki anyaságot.

Irgalmasság Atyja, aki Fiadat adtad a mi üdvösségünkért és mindig támogatsz minket Szentlelked ajándékaival, adjál nekünk élő, buzgó, örömteli keresztény közösségeket, amelyekben testvéri élet fakad és amelyek képesek felkelteni a fiatalokban a vágyat, hogy Neked és az Evangélium hirdetésének szenteljék magukat. Támogasd e közösségeket törekvésükben, hogy megfelelő módon táplálják a hivatásokat és képesek legyenek felmutatni a megszentelt élet különféle útjait. Adjál bölcsességet a hivatások megkülönböztetéséhez, hogy mindenben fényeskedjék a te irgalmas szereteted nagysága. Mária, Jézus édesanyja és nevelője, járjál közben minden keresztény közösségért, hogy a Szentlélek adta termékenységet befogadva képes legyen hiteles hivatásokat adni Isten szent népének szolgálatára.

Vatikán, 2015. november 29.

Ádvent I. vasárnapján